

NAZARETBERICHTEN

Kleine zusters van Nazaret
November 2012

Inhoud

Inhoudsopgave.....	2
Weet je het nog?	3
Kleuren in het leven van een kleine zuster.....	5
Venezuela, vriendschap zonder grenzen.....	11
Libanon getuigenis Christine.....	18
Ik ben Anita.....	22
We vierden 15 augustus 2012.....	29
1 decembervieringen 2012.....	32
Kerstconcert.....	33
Van ons heengegaan	34
Nog even praktisch.....	34

Aan onze lezers,

Elke dag, hoe gewoon deze ook lijkt, schrijven we geschiedenis. Wat vandaag gebeurt, is morgen reeds "geschiedenis", is geleefd en gedeeld leven. Niets gaat aan ons voorbij zonder enig spoor na te laten. Gelukkige en donkere momenten, alles krijgt zijn eigen, onuitwisbare plaats in ons hart, in onze herinnering. Stilstaan bij de voorbije dag, bij een gebeuren of een ontmoeting, bij een simpel woord, kan ons doen zien hoeveel goedheid naar ons toekwam. Het maakt ons tot dankbare mensen.

Elke bijdrage voor de Nazaretberichten is een stukje geschiedenis van kleine zusters, iets dat binnen het dagelijks beleefde kleur en reliëf kreeg in hun leven, in dat van de fraterniteiten, en tot dankbaarheid stemt.

We lezen het in volgende bijdragen:

- Een terugblik op de viering van 15 augustus in Gent
- Kleuren in het leven van een kleine zuster op pensioen
- Venezolaanse vrienden op bezoek in België
- Aanwezig zijn in liefde. Uit Beiroet, Libanon.
- De moeilijke stap naar België. Een Libanese kleine zuster vertelt...

We staan intussen alweer voor een jaarwisseling. Ons aller geschiedenis gaat verder....Mochten we aan 2013 beginnen met enthousiasme, blijdschap en hoop!

Een hartelijke groet.

De redactieploeg

Brugge

KLEUREN IN HET LEVEN VAN EEN KLEINE ZUSTER MET PENSIOEN

Vreugde en dankbaarheid vervullen mijn hart als ik mijn leven als kleine zuster overschouw nu ik 70 jaar geworden ben.

Dankbaarheid om de Fraterniteit waarin ik reeds 46 jaar mijn levensdroom heb mogen en nog mag waarmaken.

Jezus van Nazaret, de mens-geworden Liefde heeft mij aangeraakt en uitgenodigd Hem na te volgen, de mensen nabij te zijn, vooral de kleinen, de armen, de weerlozen, de verdrukten, de niet getelden. Deze mensen nabij zijn, hun leven delen, één van hen worden opdat ook zij Gods liefde mogen ontdekken en gelukkig zijn, dat was mijn groot verlangen.

Het is één groot
liefdesavontuur
geworden: van
mekaar stilaan
leren kennen en
waarderen tot
wederzijdse
vriendschap en
verbondenheid, in
de fraterniteit, in
onze buurt, op het
werk.

De vele jaren van harde arbeid in de kabelfabriek van Charleroi, nadien als poetsvrouw en medewerkster in de cafetaria van het Psychiatrisch Centrum Dr. Guislain in Gent blijven mij nabij, zij hebben hun sporen

nagelaten in mijn lichaam, maar vooral onuitwisbaar in mijn hart.

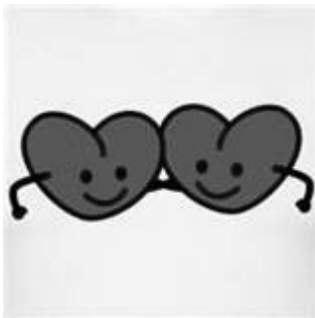
Zit er nog kleur in mijn leven nu ik met pensioen ben?
En of !!!

Rood: de liefde !

Reeds als kind werd ik geraakt door de gekruisigde Jezus: zozeer heeft Hij mij liefgehad... en ik wilde alles doen uit wederliefde voor Hem.

De boodschap van kardinaal Cardijn "Elke mens is een kind van God, waard dat men er zijn leven voor geeft" is de bezieling en de inzet geweest in mijn jeugd, de rode draad in mijn verder leven als kleine zuster van Nazaret. "Iedere mens die je toevallig ontmoet, die je bezoekt, die met jou leeft of waar je een eind mee op weg gaat, is je broer en je zus. Je behoort tot dezelfde familie" (Leefregel). Deze familieverbondenheid bewust en concreet beleven werd een levensopdracht.

Zwart: de nacht, de duisternis in het leven van zoveel mensen, door verdriet, gemis, eenzaamheid, uitsluiting, angst, wanhoop... Ik kan er niet omheen: ik weet ervan, ik heb het gezien, gehoord, ik ken hun lijden. Daarom wil ik naar hen toe gaan, bij hen zijn, meeleven, luisteren, troosten, omarmen.

Bij mijn afscheid op het werk werd mij gevraagd of ik af en toe eens op bezoek kon komen bij enkele bewoners van het PVT (Psychiatrisch Verzorgingstehuis) die eronder lijden nooit bezoek te krijgen. Zo ben ik "familie" geworden van Freddy, William, Regina, Jacqueline.

Ook de medebewoners zien uit naar mijn wekelijks bezoek. Toch zorg ik ervoor dat de mij toevertrouwde

familie speciaal aandacht krijgt: een omhelzing, samen eens naar de cafetaria, een attentie bij hun verjaardag, soms een uitstap naar de stad. Zij hebben mij het belang geleerd van "er te zijn voor hen", voor elk afzonderlijk. Freddy zegt niet veel, soms geen woord en dan wil ik vroeger weggaan. Maar dan komt plots zijn smeekbede: "Ga je nu al weg... blijf toch nog een beetje..."

Mijn grote vriend (of zorgenkind ?) is Gill: hij was 20 jaar toen ik hem leerde kennen in het Centrum Dr Guislain, nu is hij 42 jaar. Kind van de instellingen, van de psychiatrie, nu in een tehuis in Aalst. Hij weet uit ervaring dat ik er steeds wil zijn voor hem... "Als een moeder haar kind zou kunnen vergeten, Ik vergeet je nooit" zegt God, en "Jij bent kostbaar in mijn ogen, Ik heb je lief"...

Dat kan ik hem niet zeggen, want van God wil hij niets weten. Maar ik kan het hem laten aanvoelen. Een dag per maand, gewoonlijk een zaterdag, heeft hij een vrije dag. Dan gaan we er samen op uit. Hij kiest steeds voor Gent: de rommelmarkt, een broodje eten, op de koffie bij mijn ex-collega van Guislain die Gill ook heel genegen is, nog een ijsje of een pannenkoek eten in de Hema en dan terug naar Aalst. Een feestdag voor hem!

En elke dag mag ik een telefoontje ontvangen met het

verslag van de voorbije dag, zijn conflicten met de begeleiders en bewoners, zijn zorgen en verlangens, maar hij wil ook vernemen wat ik beleefd heb en hij deelt mijn zorgen en mijn vreugden.

Andere vrienden uit de psychiatrie wonen zelfstandig

in de stad. Zij voelen zich vereenzaamd, uitgesloten, zij hebben buiten de verpleging 's morgens en iemand van Familiehulp, niemand te verwachten. Waarom en

voor wie nog verder leven? Met wat een vreugde word ik begroet, word ik ontvangen... gelukkige momenten voor ons beiden!

Ook in het bejaardentehuis zijn er zovelen die alleen maar wachten...wachten op de uiteindelijke bevrijding of op iemand die hen niet vergeten is en wil luisteren naar hun verhaal. Maurice, Albert, Gaby, Willy, Olga... jullie zijn voor mij prachtmensen, hoe moet ik jullie bewonderen, van jullie houden, jullie danken...

De nacht heeft voor mij ook een weldoende ervaring: het is binnengaan in de stilte, de rust, alles loslaten en toevertrouwen aan de Vader van alle mensen, van allen die ik tijdens de dag mocht ontmoeten. "Ik leg mijn leven in jouw handen, ik leg hun leven in jouw handen, mijn God"... Of bij angst of machteloosheid bid ik het Jezusgebed: "Heer Jezus, Zoon van God, wees ons genadig, wees Gill (en anderen)... genadig". Zo kan ik vredig slapen zonder zorgen, tot de volgende morgen.

Wit: de maan, de sterren. Zij geven licht in de nacht:

- De verzorgenden en begeleiders die ik ontmoet.
- Het rustgevend telefoontje van de vriendin die het weer ziet zitten om verder te leven.
- De bejaarde vriend die God dankt voor de goede zorgen en bidt voor alle kleine zusters, vooral voor de zieken.
- De zoon-student van Jacqueline die wekelijks zijn moeder komt bezoeken in de psychiatrie.
- Gaby in het RVT die zorgt als een moeder voor een andere eenzame bewoner.

- De verbondenheid met mijn mede-kleine zusters dichtbij en veraf.
- Onze families, de vrienden van de fraterniteiten, allen die meeleven doorheen de jaren.
- De inzet van de mensen van Oase, de Taizé-gemeenschap die samenkomt in onze fraterniteit... hun inzet voor Kerk en Maatschappij...
- Ook hen die ik heb gekend en gestorven zijn blijven als sterren in "mijn" nacht: mijn lieve broer Eduard, de priester-arbeiders Roger en père Crocquet van Charleroi...

Geel: de zon

Beeld van God die is en er altijd zal zijn (Exodus 3, 14). Bron van licht, warmte, geborgenheid, leven... Het is zo weldoend in het zonlicht te vertoeven. Ik ervaar dit elke morgen in de aanbidding van de eucharistie in onze kapel: het is aanwezig zijn in liefde en overgave bij de Heer die liefde is... kijken naar Jezus, luisteren naar zijn Woord om Hem beter te leren kennen, na te volgen, te beminnen. En ik mag gans de dag verder leven in dit licht, ik mag God ontmoeten op mijn weg, in de natuur, in elke mens...

Blauw: de lucht en de vogels in de lucht. Vrij ! Zo voel ik mij als ik fietsend (en dikwijls zingend) op weg ben. Niet meer gehoorzaam aan de prikklok van het werk, maar aan de mens die wachtend uitzielt naar een medemens om samen gelukkig te zijn. Vrij voor de dienst, de wederliefde aan God: "Vader, doe met mij wat Jij goedvindt, tot alles ben ik bereid..."(Gebed van overgave).

En af en toe is er **de regenboog**:
teken van het eeuwigdurend Verbond van God met zijn
schepping, met alles wat leeft (Gen. 9, 12-13.) Wat
God in zijn grote liefde tot stand brengt zal Hij in grote
liefde voltooien.
Van deze liefde en trouw wil ik zingen en getuigen, alle
dagen van mijn leven !

Rita Clauwaert

VENEZUELA - VRIENDSCHAP ZONDER GRENZEN

KISSED, HUMBERTO EN KAMILA: "EEN ONVERGETELIJKE REIS"

Dit is de titel die Kissed en Humberto geven aan het kort relaas over hun bezoek aan België en de kennismaking met de fraterniteiten hier.

Vooraleer hen aan het woord te laten willen wij, kleine zusters uit Venezuela, Kissed en Humberto aan jullie voorstellen en iets vertellen over het stuk geschiedenis dat wij deelden en nog verder delen. Wie zijn zij?

Het is een jong getrouwd koppeltje met een dochterje, Kamila, van 1 jaar. De moeder van Kissed, señora Emma, is reeds vanaf het begin van de fraterniteit van Maracay (ongeveer 35 jaar geleden), onze buurvrouw. Señora Emma heeft de kleur en de trekken bewaard van haar Afrikaanse voorouders. Kissed, haar dochter is eveneens een "negrita" (negerin), en een mooie negrita. Dat Humberto, nu haar

echtgenoot, op haar verliefd werd is niet te verwonderen.

Wij, de kleine zusters uit Maracay, hebben de drie kinderen van señora Emma weten geboren worden. De vader liet het gezin in de steek na de geboorte van het

3° kind. Het groot brengen van twee dochttertjes en een zoontje was voor señora Emma een zware opgave. Ze werkte als poetsvrouw in een school, en het karige loon moest dikwijls eens aangevuld worden met wat hulp van de fraterniteit. Behalve een aangename buurvrouw was señora Emma ook lid van de vrouwengroep die door Christ De la Rue 25 jaar lang begeleid werd. Deze groep kwam regelmatig samen in onze fraterniteit voor ontmoeting en vorming. Zo groeide er een vriendschapsband met haar en met de kinderen. Kissed kwam als klein meisje dikwijls bij ons en hoorde er met regelmaat vertellen over dat onbekende, verre land, België. Haar zus, Miyuri, bleek tekentalent te hebben en tekende meer dan eens een vliegtuig, met alles erop en eraan, op de welkomstgroet voor een kleine zuster na haar verlof in België. Kissed was een goede leerlinge, maar naar school gaan kost geld. Wij vonden voor haar "een meter" in Gent, bereid om haar jarenlang te helpen om het schoolgeld te betalen. Dat versterkte nog de band met en de interesse voor België.

Kissed volgde een technisch-administratieve opleiding, maar een sociaal-humane vorming kreeg ze in de kinder- en jeugdgroepen waarvan ze lid was en die door kleine zusters begeleid werden. Vooral Edith heeft daarin een groot aandeel. Die jarenlange vorming en begeleiding heeft Kissed geholpen om uit te groeien tot een gelukkige, evenwichtige jonge vrouw.

In 2002 leerde ze Humberto kennen. Intussen hadden enkele van onze vroegere buurkinderen die met Kissed de kinder- en jeugdgroepen doorlopen hadden, en nu goed opgeleide beroepsmensen zijn, het verlangen uitgedrukt om verbonden te blijven met de fraterniteit en in de spiritualiteit van Nazaret hulp te zoeken voor hun leven. Zo werd de "Comunidad Fraterna" geboren. Het is een groep van jonge families die zoeken en proberen om gelovig in het leven te staan

en elkaar hierin steunen. Ze noemen zich "de roepingen van de fraterniteit". Kissed en Humberto waren het eerste koppeltje van de Comunidad Fraterna dat trouwde én bewust in de kerk. Vorig jaar werd een blij-verwacht dochtertje geboren: Kamila. De "Comunidad Fraterna" groeit aan...

"Charles de Foucauld, fraterniteit, Nazaret"... zijn woorden die in het proces van jaren ook voor deze groep van jonge families inhoud kregen en een "weg" zijn geworden. Deze weg is sterk verbonden met de kleine zusters. Geen wonder dat er een droom leeft bij deze jonge vrienden om België eens te bezoeken, ons "thuisland" waar alles begon.

Kissed en Humberto vroegen ons twee jaar geleden of het mogelijk zou zijn om de fraterniteit in België te leren kennen en op onze "ja" begonnen ze te sparen. Ze hebben er heel wat voor gedaan om het reisgeld bijeen te krijgen. Maar het lukte en op 9 augustus mochten wij hen verwelkomen in de fraterniteit van de

Reinaertstraat, waar ze drie weken thuis waren.

Ook voor ons, kleine zusters uit Venezuela, had deze reis een diepe betekenis. We hadden in de voorbije jaren meerdere keren bezoek uit België. Voor onze vrienden en burens, hier in Maracay, bestaan zulke reizen alleen in hun dromen. Dat het voor Kissed en Humberto werkelijkheid werd is vooreerst te danken aan hen zelf, aan de droom die zij bleven koesteren, aan de inspanningen die zij

ervoor deden maar ook aan de Fraterniteit in België (Parijs inbegrepen) die met daden toonde dat het waar is dat "vreemden vrienden worden in Jezus' naam" (Leefregel). We geloven dat Kissed en Humberto een brug sloegen tussen -nog altijd- twee zeer verschillende werelden .

Wat de reis voor hen betekende vertelt een dankbare, gelukkige Kissed.

Een onvergetelijke reis

Als je iets verlangt met heel je hart kunnen dromen werkelijkheid worden. Op 7 augustus 2012 vertrokken we uit Venezuela richting Europa, om er een andere cultuur te leren kennen, andere talen, nieuwe mensen en om kleine zusters van vroeger terug te zien.

Werkelijk, het was een enige en onvergetelijke belevenis! We zijn echt gelukkig hierover te kunnen

vertellen. België (Gent, Antwerpen, Oostende, de Ardennen, Brugge, Brussel) en Parijs, verrasten ons met hun indrukwekkende en majestueuze architectuur, met kathedralen en kerken met gebrandschilderde ramen en elegante, prachtige mozaïeken, met natuurschoon, met sparren en bloemen, met vriendelijke mensen, en met een stralende zon die ons niet verliet gedurende ons kort verblijf. Met het zeer goede weer konden we ook genieten van het strand met het witte zand, en van de zee, koud en oneindig. We proefden wijn en heerlijk verfrissend bier en in de keukens van de verschillende fraterniteiten herkenden we het unieke aroma van de koffie en de geur van de maaltijden. Ik mag ook niet vergeten de monumenten te vernoemen en de historische plaatsen zonder vergelijk. We voelden Gods nabijheid in elk gedeeld moment.

Ik moet erbij zeggen dat het niet half zo interessant geweest zou zijn zonder onze toeristische gidsen (Lut, An uit Beernem, Rita, Agnes en Lieve uit Parijs, en Rita uit Brussel) die ons met veel liefde en geduld en vriendelijkheid ons iets lieten zien van de steden, met hun historische verschillen, waar we op bezoek gingen. We konden ook echt een stuk leven delen in de verschillende fraterniteiten van de kleine zusters in België en Parijs. In elk van de fraterniteiten vinden we het leven van Jezus van Nazaret en de spiritualiteit van Charles de Foucauld weerspiegeld. De kapellen vielen ons bijzonder op. Hun eenvoud straalt vrede uit, precies zoals de kapel in Maracay. We voelden ook dat de fraterniteiten iets gemeenschappelijk hebben, want het zijn overal dezelfde problemen die zich dag na dag voordoen. Overal is er die eenvoud, dat nederige en dienstbare, zoals Jezus het ons voordeed.

Een andere ervaring was het feest van 15 augustus. Een beleving die we ons altijd zullen herinneren. We

zagen de kleine zusters samen, één van hart, het werk plannen en uitvoeren. Elk kreeg een taak toegewezen, ook wij, opdat de viering zou goed mogelijk zou verlopen. De eucharistie bijwonen was nog eens een andere ervaring aangezien we niets verstonden, maar men beweert dat het lied universeel is, en dat is zeker, dat voelden wij aan. De liederen waren zo mooi gezongen. Daarna mochten wij in de Reinaertstraat meegenieten van de ontvangst van vele vrienden en naden van het middagmaal...het was weer een enige ervaring.

We willen ook vertellen dat we gedurende ons verblijf de eigen persoonlijkheid van elke kleine zuster konden leren kennen en waarderen vb. Rita Vande Slycke die ons in de Reinaertstraat telkens verraste met eten en een speelgoedje voor Kamila, Rita Dhondt met haar ingevingen als ze iets zoets at, Agnes uit Parijs met haar heerlijke bereidingen, Lieve uit Parijs die wel een dynamo lijkt, vol van energie, Noella uit de Reinaertstraat, sereen en genegen, Anita uit Brussel en Nathalie uit de Reinaertstraat die Kamila verwenden en Magda Smet, heel dienstbaar die Kamila (en ons) zelfs een Vlaams liedje leerde: "Handjes draaien...", Lut die ook een deel van haar tijd aan ons besteedde en dan Edith... onze onafscheidelijke begeleidster op deze reis. Iedereen is verschillend maar iets hebben allen gemeen, dat is hun eenvoud en vriendschap die ons op elk moment getoond werd.

Wij willen allen bedanken die deel uitmaakten van dit avontuur: de kleine zusters van de fraterniteiten uit Gent, Brussel, Brugge, Antwerpen en Parijs, ook de familie Van Ootgehem, Joris en Nicole die ons gastvrij ontvingen in hun huis, Leentje Van Cauwenberghe en familie en mijn "meter" Martine.

We hebben ons thuis gevoeld! Wij zijn er zeker van dat we ginds, in dat verre land, dierbare vrienden achterlieten. Zij vingden ons op in die dagen dat we ons eigen land verlieten. Het is als een tweede thuis waar we zonder twijfel altijd de warmte van een familie zullen vinden.

Aan allen: duizend keer bedankt voor de genegenheid. Een warme omhelzing en een enorme zoen!

Humberto, Kissed en Kamila, uit Maracay.

Nazaret is afdalen en vereenvoudigen, is aanwezig zijn in liefde. (Leefregel)

Sinds 2005 werk ik in het "Safe House", in Beiroet. Hier worden jonge vrouwen opgevangen, van verschillende nationaliteiten, allen naar Libanon gelokt met het vooruitzicht als dienstmeisjes in begoede families werk en loon te vinden. Voor velen wordt dit een bittere ervaring van uitbuiting, misbruik en zelfs mishandeling, zodanig dat vluchten de enige oplossing lijkt. Maar veelal worden hun documenten afgepakt, "bewaard" door de werkgevende familie.

Wie het Safe House kan bereiken is er veilig, maar zonder of met identiteitsdocumenten, een terugkeer naar eigen land is altijd een lange en moeilijke weg. Mijn "werk " is aanwezig zijn, luisteren naar hun verhalen, hen helpen wachten en hopen...

Elke morgen vertrek ik met een bang hart naar 'mijn' meisjes - ik mag dit zo wel zeggen, want elk van hen is een beetje als mijn eigen familie geworden - een bang hart om hun rauwe verhalen te horen en te weten dat ik zo weinig voor hen kan doen, zo weinig oplossing kan bieden. E n toch... ik geloof in 'het er zijn' voor hen, in de hulp die erin bestaat een stukje leven te delen, in hen gaarne te zien.

Mag ik er drie voorstellen?

Nelia. Ze is afkomstig uit de Filippijnen, 35 jaar, gehuwd, 2 kinderen. Ze is mishandeld , gevlucht en kwam terecht in het Safe House. Zij vertelt haar leven, haar ondraaglijke moeilijkheden... en vraagt

hulp om in God te kunnen geloven, om haar leven in zijn handen te kunnen leggen.

Leyla komt uit Madagascar en is muzelmaanse. Op een morgen vertelt ze dat ze worstelt met de vraag of de Maagd Maria ook problemen kende in haar leven. Vanwaar die vraag? Leyla ziet haar eigen problemen en moeilijkheden als een straf voor wat ze misdeed... Ik probeer haar iets over Gods liefde en barmhartigheid te vertellen. Sinds die dag komt ze heel geregeld een babbel doen.

Adeline uit Kameroen mocht ik op 12 augustus onthalen. Voor mij was dit iets gemakkelijker omdat ze Frans spreekt . Ik kon mij verstaanbaar maken en haar met warme woorden hartelijk welkom heten. Adeline voelde vlug aan dat alle jonge vrouwen in het Safe House voor mij gelijk zijn, ongeacht hun geloofsovertuiging of hun land van herkomst , dat helpt de verstandhouding en de vrede te beleven.

Ook al belijden we verschillende godsdiensten, met een universeel hart bidden en richten we ons tot de ene God van Leven en Liefde en zingen we in meerdere talen: in het Arabisch, Frans, Engels... en zelfs in het Vlaams. Het geeft vreugde en levensmoed en verkort de lange wachttijd om naar hun land terug te keren.

Het Safe House met deze jonge vrouwen waaraan ik denk als "mijn meisjes", betekent een stuk gegeven leven. Een leven van een heel gelukkige kleine zuster!

Christine Slock.

Mijn naam is Anita...

Ik ben Libanese, uit het Noorden van Libanon, Bsharre. Dit is de geboorteplaats van de profeet Gebran Khalil Gebran.

Sedert tien jaar ben ik kleine zuster van Nazaret.

De eerste tien jaren van mijn religieus leven woonde ik in Libanon, in een kamp van christen Palestijnse vluchtelingen Libanon .

Een kamp...wat betekent dat? Ik wil het wat verduidelijken.

Het is als een klein dorp, waarin een massa mensen leven. Er zijn ongeveer 600 à 700 families, die elk bestaan uit minstens 6 à 7 personen: vader, moeder, 4 of 5 kinderen, een oude tante of een grootmoeder of... enz, die bij hen inwoont. Het gaat dus over grote families. Maar deze families wonen zeer klein behuist. De meeste huizen bestaan uit een enkele kamer die tegelijk dient om te slapen, te eten en te leven. Er is ook een klein toilet en een keukentje. Dit is **het** type

huis van de mensen in het kamp. De huizen zijn bovendien van binnen zeer armoedig. Dit betekent: zonder enige luxe wat ruimte, logement en meubels betreft. Het ergste is dat velen onder hen ook zonder zonlicht leven, in erg vochtige huizen in de winter. Anderen leven daarbij dag en nacht met de geur van afvoerwater... Dit alles maakt ons kamp uit.

Er is een kerk, enkele kleine groentewinkels, kleine voedingszaken, kleine klerenwinkels en het huis van de kleine zusters, vlak aan de ingang van het kamp. Het is een gemakkelijk toegankelijk huis, met een "open" deur waarin iedereen altijd welkom is. In de fraterniteit wordt veel geluisterd en veel lijden megedragen.

In dit kamp heb ik het leven van de mensen gedeeld. Een moeilijk en hard leven, zoals van velen in de maatschappij. Het leven van een arme brengt veel problemen mee: familiale problemen, gezondheidsproblemen, problemen in verband met de opvoeding van kinderen, huwelijksproblemen. Want

vaak brengt miserie en armoede mee dat men wegvlucht in iets waarvan men denkt dat het

opluchting brengt: zoals drugs, prostitutie, alcohol, kaartspelen, delinquentie... Spijtig genoeg verslechtert de ellende van de families hierdoor nog. Maar hoe eruit geraken en wat te doen? Dit maakt dat vele huisvaders er zichzelf in kwijtspelen, ook veel moeders zijn verloren. Meestal zijn het de kinderen die het grootste slachtoffer zijn van deze situatie.

Maar een gemeenschappelijke dorst verenigt ook deze wereld. Een dorst naar een eerlijke liefde, zuiver en trouw. En een dorst om hun menselijke waardigheid terug te vinden als kind van God, hen gratis gegeven door de gekruisigde Jezus van Nazaret.

Onze aanwezigheid in dit kamp leerde ons te leven met een grote, dagelijkse uitdaging: hoe, midden alle problemen, door onze aanwezigheid de liefde van de levende God en de vreugde en vrede van een verrezen Christus doorgeven aan al zijn verloren en gekwetste kinderen, die hun menselijke waardigheid kwijt

speelden in de zeer moeilijke situaties waarin ze terecht kwamen.

Het getuigenis, het leven van een gratuite liefde, is en zal het ideaal blijven van onze fraterniteit in het kamp. Elk van ons probeert volgens haar charisma, een weg te vinden naar de mensen die zus en broer, een naaste, geworden zijn... onze familie.

Na 10 jaar in het kamp te leven, heeft de Fraterniteit me gevraagd om naar België te komen, om hier een jaar ervaring op te doen. Want voor een kleine zuster is het belangrijk zich niet vast te zetten op één plaats, bij één volk, maar te gaan daar waar de Heer het vraagt.

Bij deze vraag voelde ik mij verstijven van schrik en angst. Ik dacht: hoe kan ik leven in een andere wereld dan de mijne, met een andere mentaliteit dan de mijne, in een andere cultuur dan de mijne... en dit gedurende 365 dagen, ver van het kamp en van de mensen die ik liefheb. Dit was onoverkomelijk.

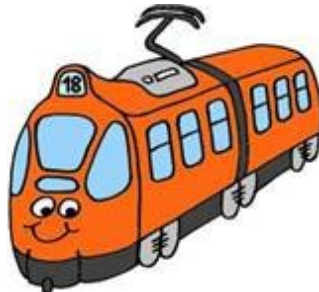
Persoonlijk vond ik het werkelijk gek om aan een Libanese, die veel van haar land, haar kamp houdt, te vragen om in Europa te gaan leven. Dit waren mijn diepste bedenkingen. Maar wat me wakker schudde was de vraag: wat zou de wil van God zijn in dit alles, en waarom nu ?

Uit genegenheid voor mijn Fraterniteit en in respect voor mijn gelofte van gehoorzaamheid, ook uit liefde voor diegene die het me vroeg, heb ik gezegd: Ik leg alles in de handen van onze Heer, dat zijn wil moge geschieden. En wie weet opent deze ervaring nieuwe, onbekende horizons voor mij.

Ik dacht ook, in elk geval hebben de Belgen dezelfde Christus als wij Libanezen. Ik had ooit "ja" gezegd om Hem te volgen, dus waarom nu niet mijn ja hernieuwen, omwille van een ander appel. Het zou toch voor Hem zijn dat ik het deed, niet voor mijn eigen plezier.

En met deze "ja", is een nieuw avontuur begonnen in mijn leven: de wereld van Europa ontdekken, de wereld van de Belgen.

De dag van mijn aankomst leek alles mij anders: de straten, de bouw van de huizen, voeding, de cultuur, de verplaatsingsmogelijkheden, het contact met de mensen, de wijze waarop men organiseert en plant... op de seconde en

lang op voorhand. De dagen, de maanden en zelfs de jaren zijn gepland. En laten we maar niet spreken over de taal, het Nederlands.

Bovenal, ik kon geen contact leggen met de mensen zonder met hen te spreken. En om met hen te spreken, moest ik de taal leren, want de taal is de sleutel van het hart. Langs de taal ontdekt men de rijkdom van een grote geschiedenis die erachter

steekt, de geschiedenis van een volk. Dus begon ik in een school lessen van Nederlands te volgen.

Ondanks het feit dat het geen gemakkelijke taal is en het mij veel inspanning vraagt loont het de moeite. En het is aangenaam om de vreugde te zijn van mijn mede kleine zusters, door alle fouten die ik maak in

het Nederlands. We beleven er samen veel plezier aan. Naast het Nederlands volg ik ook lessen in godsdienst en doe ik vrijwilligerswerk in de groep "Foi et Lumière" gesticht door Jean Vannier. Er worden ontmoetingen en activiteiten gepland voor mentaal gehandicapten. Een stuk van hun leven delen bezorgt mij een heel diepe vreugde. Ik ontvang er veel liefde en ik kan er ook veel geven.

Naast dit alles leef ik ten volle de zending mee van de kleine zusters in Brussel en van de fraterniteiten in België. Ik ontdek de grote rijkdom zich te kunnen openen voor een ander. Deze andere heeft me veel te leren en veel te geven.

Ik kan alleen maar ingaan tegen al mijn schrik en zeggen dat een mens werkelijk raar in mekaar steekt, want we willen alles in handen houden, alles onder controle hebben, vooral de toekomst. Terwijl we toch dag na dag leren ons te verlaten op de wil van God en te leven in het huidige ogenblik, zoals de heilige Theresia van het kind Jezus, zonder ons al te veel af te vragen hoe we het zullen doen in de komende jaren, of maanden, of zelfs in de komende uren. Want om het even welk klein ongeluk kan al onze projecten veranderen. En daarbij is de mens zwak, kan hij niet alles... enkel God kan alles en weet alles.

In elk geval, in mijn overgave aan de wil van God heeft de Heer me wegen geopend met mooie contacten en ontmoetingen, om liefde te kunnen geven en ontvangen. Op die manier verdwijnen zachtjes aan al mijn angsten en zorgen.

Door mij, met Gods genade, open te stellen voor de anderen, voor hen die anders zijn dan ik en voor hen die mij in het begin schrik aanjoegen, bij hen heb ik nu een grote rijkdom ontdekt, vriendschap gesloten en aanmoediging ondervonden. Met hen wil ik broer, zus en naaste worden.

Nu, na 11 maanden in België te leven, hou ik van het leven hier. Meer nog, ik heb het zelfs gevraagd om mijn verblijf in België te verlengen. Het vertrouwen in een God die voorziet doet me leven. Wanneer de goede God mij – doorheen de omstandigheden – zal vragen om te vertrekken en naar elders te gaan, zal ik enkel kunnen zeggen: Heer, ik ben bereid om je te volgen waarheen Jij het wil, want ik draag Je in mijn hart. Of beter gezegd: Hij draagt mij in zijn hart. Dus, waarvoor zou ik nog bang zijn?

15 augustus 2012

**HOOGFEEST VAN MARIA.
FEEST VAN VERBONDENHEID IN DE
FRATERNITEIT.**

Het feest van 15 augustus ligt al niet meer zo vers in ons geheugen. We kijken reeds uit naar de komende vieringen van Kerstmis en Nieuwjaar. Toch willen we nog eventjes terugdenken aan 15 augustus en vooral dank zeggen aan allen die telkens opnieuw meehelpen om het hoogfeest van Maria ook tot hoogfeest van de Fraterniteit te maken.

De viering begint in de kerk. Daar verzamelen we ons als grote familie, daar voelen we iets van het Mysterie dat in ons leeft en ons als mensen met elkaar verbindt. Samen bidden en zingen brengt ons dichter bij elkaar, maakt ons echter medemens. We danken daarom speciaal de priesters die bereid waren voor te gaan in de eucharistieviering.

Om de kerk feestelijk te versieren mogen we altijd rekenen op de creatieve handen van

bloemenschiksters. Elk jaar genieten we van met zorg gekozen bloemen, van de harmonie van kleuren en nieuwe schikkingen. Het is een heel werk, maar het resultaat is telkens verrassend mooi. Dank vooral aan Myriam!

Er zijn de trouwe muzikanten en de dirigent. Met enthousiasme en talent ondersteunen ze de zang en vullen de kerk met muziek. Jaar na jaar zijn ze er terug. Voor ons is hun aanwezigheid vanzelfsprekend, ze horen bij het feest, maar het is en blijft een engagement dat toch niet zo evident is. Daarvoor aan elk onze grote dank!

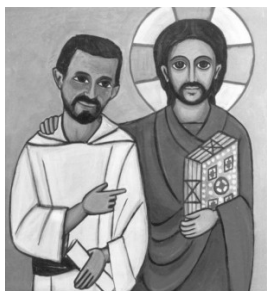
Na de viering in de kerk komt de ontmoeting in de Reinaertstraat, met een hapje en een drankje, zo zeggen we... Maar dit betekent dat vrijwilligers elk jaar reeds vroeg bezig zijn om alles klaar te zetten, om manden te vullen met broodjes en versnaperingen, om ons ervan te voorzien tijdens de ontvangst en nadien nog aan de afwas mee te helpen! Hartelijk dank vrienden van de parochie en van Oase!

En natuurlijk dank aan elke aanwezige! Zonder mensen, zonder vrienden kan er niet gevierd worden. Omdat jullie er zijn is er blijdschap, is er dankbaarheid, is er feest!

Ja, 15 augustus doet verbondenheid groeien... Godzijdank!

1 decemberviering 2012

Samen met de kleine zusters, de kleine broeders, de priesterfraterniteit en de lekenfraterniteit komen we elk jaar samen de sterfdag van Charles de Foucauld te gedenken.

Op vrijdag 30 november 2012 (de vooravond), in Brussel, de Kerk van de Heilige Engelen, Gasstraat 61.

16u15: Ontvangst

16u30: Aanbidding

17u45: Eucharistieviering met presentatie:
"Charles de Foucauld tegenover het onrecht!

De slaven!..." + Uitwisseling in groepjes

19u30: Gezamenlijke broodmaaltijd en nieuws uit de Fraterniteiten.

In Antwerpen: op de vooravond eucharistieviering in de fraterniteit – inhoud zie Brussel. Nadien broodmaal.

Op 1 zaterdag 1 december 2012, in Brussel in de fraterniteit, de Wautierstraat 17 vanaf **16** uur: in onze kapel gelegenheid tot aanbidding, in de geest van Charles de Foucauld.

Om **19** uur vieren wij eucharistie en nadien zijn jullie uitgenodigd voor een eenvoudig maal, samen met ons.

In Antwerpen: om 14u30 aanbidding in de fraterniteit.

Om 19u: eucharistieviering

In Gent: om 14u30 aanbidding in de fraterniteit van de Reinaertstraat 24.

Om 17u: eucharistieviering + broodmaaltijd.

In Brugge: 's namiddags aanbidding in de fraterniteit.

Om 18u: eucharistieviering in Steenbrugge bij Johan Goemaere, gevolgd door broodmaaltijd en samenzijn.

In verband met de viering, kan je gerust contact opnemen met de kleine zusters ter plaatse.

Kleine zusters van Nazaret Antwerpen: 03/ 233 88 29

Kleine zusters van Nazaret Brugge: 050/ 33 18 71

Kleine zusters van Nazaret Brussel: 02/ 426 25 43

Kleine zusters van Nazaret Gent: 09/ 226 32 84

Hartelijk welkom!

Kerstconcert ten voordele van het project voor kinderen van families gedwongen verplaatst door

het geweld, in de armoedewijken van Bogotá, Colombia. Het project waarin kleine zuster Sabine Bogaert werkt.

Peter Van de Vyvere zingt "Kerst voor de oorlogskinderen", op zaterdag 15 december in de St. Rochuskerk, Sombeke, Waasmunster.

Toegangskaarten: 15 €

Deuren open om 19h40

Concert aanvang om 20h

ons heengegaan...

*Want zij zijn wel gestorven, maar zij zijn niet dood...
Het licht van de verrijzenis van Jezus
verlicht ook hun aangezicht.*

Op 7 oktober overleed Johan Ghyoot, broer van Jo en Lieve Ghyoot. Geboren 1955 in Brugge en overleden in Deurne.

In de familie van Josephine (Libanon) overleed op 8 november 2012 Naji Mazra'ani, geboren in 1960. Hij was de man van Riema, dochter van Kamiel (broer van Josephine).

Nog even praktisch

Lezers vroegen ons naar een rekeningnummer om hun solidariteit in daden om te zetten.

Een bijdrage voor de Nazaretberichten zelf kan nog steeds op het nummer:

IBAN BE 91 8907 1409 9176

BIC VDSPBE91

Kleine zusters van Nazaret,
Meibloemstraat 90, 9000 Gent